

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.556 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Haïtiaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. PANIS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 6 augustus 2007 het Rijk binnen en diende op 20 augustus 2007 een asielaanvraag in. Op 6 augustus 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U bent geboren in Dondon, Haïti en bezit de Haïtiaanse nationaliteit. U zou gehuwd zijn en vier kinderen hebben. Tevens zou u ook het kind van een familielid hebben geadopteerd. U zou woonachtig zijn geweest in Pétionville. Op 5 augustus 2007 reisde u met een Schengenvisum via Frankrijk naar België samen met uw jongste zontje. Op 20 augustus 2008 diende u een asielaanvraag in. U zou naar België zijn gekomen om familie, o.a. uw zus die hier al een twintigtal jaar woont, te bezoeken. Ook zou u uw zontje, die medische problemen had, hebben willen laten onderzoeken. Drie à vijf dagen na uw aankomst zou u telefonisch door een buur zijn ingelicht dat uw echtgenoot en uw twee oudste dochters waren ontvoerd. De ontvoerders zouden volgens u geweten hebben dat u familie had in België en zouden 50000 dollar losgeld hebben gevraagd. Ongeveer één week later, toen voor de ontvoerders duidelijk*

zou zijn geworden dat geen losgeld zou worden betaald, zouden uw dochters zijn vrijgelaten. Van uw echtgenoot zou u tot op de dag van vandaag echter geen enkel nieuws hebben vernomen. Uw dochters zouden een verklaring hebben afgelegd aan de politie. Volgens u kan de politie echter niet veel doen in zulke zaken. Op dit ogenblik wonen uw kinderen in Haïti bij familie in Pétionville. Bij een eventuele terugkeer naar Haïti vreest u dat u opnieuw door gangsters zou geïdoleerd worden omdat u familie heeft in Europa. U vreest dat uw jongste zoon zou ontvoerd worden. U bent in het bezit van volgende documenten: een paspoort dd. 30 december 2002 met een Schengenvisum geldig voor 21 dagen vanaf 20 juli 2007; het paspoort en visum van uw zoon Cédric, uw vliegtuigtickets, een kopie van een klacht die door uw zus en haar Belgische echtgenoot werden ingediend nadat ze, tijdens een bezoek aan Haïti in 2002, werden beroofd en een aantal artikels i.v.m. de algemene onveiligheid in Haïti.”

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoekster beroept zich op: *“de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 juncto artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de Status van Vluchtelingen, casu qua uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.*
3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).
4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.
5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven

zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

Nopens de status van vluchteling.

6. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst erop dat *“de problemen die zijn ontstaan na uw aankomst in België in augustus 2007, de ontvoering van uw echtgenoot en twee dochters en de vrees die daaruit resulteert voor u bij een terugkeer naar Haïti, nl. dat u door gangsters zal geïnterviewd worden en dat uw jongste zoon zal worden gekidnapt omdat u uit Europa komt en wordt geacht kapitaalkrchtig te zijn, zijn van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard.”*
- 6.1. Verzoekster verwijst hierop in haar verzoekschrift naar het feit dat niet haar kapitaalkrchtigheid aan de basis lag van de ontvoeringen, maar wel het feit dat haar echtgenoot voordien werkzaam was als chauffeur van de vorige regering en hij heeft *“op die manier, omwille van zijn politieke overtuiging vijanden gemaakt binnen de toenmalige oppositie.”* Dit heeft verzoekster vernomen van haar nicht die naar Haïti is gegaan om een *“een beter beeld te krijgen van het gebeuren”*.
- 6.1.1. Verzoekster wijzigt a posteriori haar verklaringen maar toont niet aan waarop ze zich hiervoor steunt tenzij op de beweringen van haar nicht. Verzoekster was evenwel concreet en uitvoerig over haar vrees terug te keren naar Haïti *“als ze [kidnappers] weten dat ik terug zou komen, heb ik angst dat ze de kleine zouden meenemen. (...) waarvan hebt u juist angst? Ze zouden ervan overtuigd zijn dat ik geld zou hebben, want ik kom uit Europa, als ze zouden zien dat ik geen geld heb, dan loop ik een groot risico”* (CGVS-verhoor p. 5).
- 6.1.2. Verzoeksters nieuwe elementen worden niet objectief ondersteund. Ze legt geen enkel begin van bewijs voor aangaande het voormalige beroep van haar man en ter verhoor heeft zij hiervan geen melding gemaakt. Toen haar werd gevraagd of haar man werkte, antwoordt ze enkel *“Nee, hij niet”* (zie gehoorverslag CGVS, p.2) maar heeft over zijn vorige jobs niet gesproken noch over de mogelijke problemen die hieraan verbonden zouden zijn. Verzoekster toont bovendien niet aan dat haar man een politieke overtuiging heeft en hierdoor vijanden gemaakt heeft. Het enkele feit dat haar man een van de duizenden personen is die voor het vorige regime werkte is hiertoe onvoldoende te meer nu zijn positie zonder enige invloed was.
- 6.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat *“Uit niets in uw dossier blijkt dat de Haïtiaanse autoriteiten niet adequaat hebben opgetreden als gevolg van de ontvoering van uw echtgenoot en dochters en/of dat u bij eventuele persoonlijke problemen na een terugkeer naar Haïti geen beroep zou kunnen doen op deze autoriteiten”*. Het CGVS verwijst hierbij naar informatie uit het administratief dossier waaruit zou moeten blijken dat de *“Haïtiaanse autoriteiten (met hulp van MINUSTAH, de VN-missie in Haïti) wel degelijk optreden tegen criminele bendes die zich inlaten met ontvoeringen en dat het aantal ontvoeringen in 2007 gehalveerd werd in vergelijking met de twee voorgaande jaren”*.
- 6.2.1. Verzoekster verwijt verweerder de aangebrachte informatie *“manifest door een gekleurde bril”* te analyseren, waarbij *“hij voor de hem negatieve elementen achterwege laat”*. Verzoekster wijst op haar angst om klacht in te dienen, *“vermits de politie mogelijks samenwerkt met ontvoerders”* en verwijst hiervoor op haar beurt ook naar de algemene rapporten over Haïti in het Landenverslag van CEDOCA. Het feit dat haar nicht geen dossier over de ontvoering gevonden heeft bij de lokale overheid toont volgens verzoekster aan dat ze geen beroep kan doen op de plaatselijke

autoriteiten. Volgens verzoekster verliest verweerder tevens uit het oog “*dat Haïti een klein land met een kleine gemeenschappen waar iedereen iedereen kent en dat corruptie in Haïti duidelijk niet alleen een plaatselijk, maar een nationaal probleem is. Verzoekster zou bij een terugkeer, zelfs als niet naar Petionville, dan ook in voortdurende angst leven omdat de ontvoerders er makkelijk zouden kunnen achterkomen dat zij terug in het land is en waar zij verblijft, zeker nu blijkt dat de ontvoering een vergeldingsactie was*”. Ze verwijst hierbij naar neergelegde rapporten.

- 6.2.2. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Uit de neergelegde rapporten leidt de Raad af dat er in Haïti inderdaad sprake is van een probleem van ontvoeringen, soms met medewerking van leden van de nationale politie. Anderzijds stelt de Raad ook vast dat de rapporten aantonen dat er hiertegen wordt opgetreden en dit ook door de internationale interventiemacht MINUSTAH (United Nations Stabilization Mission in Haiti) wordt gevolgd. Geenszins blijkt dat de politie systematisch alle klachten van ontvoering naast zich neerlegt. De Raad merkt op dat uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat Haïti een inwonersaantal kent van ongeveer 8.7 miljoen. Verzoeksters argument “*dat Haïti een klein land met een kleine gemeenschappen waar iedereen iedereen kent en dat corruptie in Haïti duidelijk niet alleen een plaatselijk, maar een nationaal probleem is*” is niet overtuigend. Sociale controle is overigens ook een positief verschijnsel. Verzoeksters bewering dat er geen bescherming mogelijk is in Haïti kan niet overtuigen.
- 6.2.3. Verzoekster werd niet vervolgd door haar nationale autoriteiten van wie ze alle nodige steun kreeg om met geldige documenten naar het buitenland te reizen. Nergens blijkt dat de lokale/nationale autoriteiten verzoekster weigeren te steunen of hun bescherming weigeren. De situatie in Haïti is weliswaar complex doch er kan niet zonder meer gesteld worden dat de autoriteiten de bescherming van de inwoners van het land niet ernstig nemen. Binnen de beoordeling van de vluchtelingenconventie en van de subsidiaire beschermingsstatus is het niet redelijk te verwachten dat de bescherming van de onderdanen door de nationale autoriteiten totaal en onafgebroken moet zijn. Met name bescherming tegen arbitraire ontvoeringen is niet evident. Verzoeksters argument dat ze geen beroep kan doen op plaatselijke autoriteiten kan dan ook niet worden gevolgd.
- 6.2.4. Verzoekster toont bovendien niet aan met objectieve documenten, krantenartikels, dat de ontvoering zich effectief heeft voorgedaan (“*Mensen die niet belangrijk zijn, daar komt niets van ik de krant*” CGVS-verhoor p.5). Verzoekster heeft evenmin inspanningen geleverd om via het Rode Kruis haar echtgenoot te zoeken “*Ik ken zo geen organisaties*”. Verzoekster verklaringen dat ze bij een terugkeer naar Haïti, schrik heeft voor zichzelf en haar zoontje omwille van het vermoeden geld te hebben meegebracht uit Europa, valt niet te verzoenen met haar verklaring dat ze wel geld kan opsturen naar haar familie zonder dat dit problemen meebrengt : “*Ik zou graag hier kunnen blijven, dan kan ik job vinden en geld opsturen naar Haïti. In Haïti kan ik geen geld sparen (...) Ik zou graag geld sparen om de noden van de familie*”. Overigens wijst de bestreden beslissing op de mogelijkheid eventuele locale problemen te vermijden door elders in Haïti te vestigen “*waar niet geweten is dat u familie hebt in Europa en/of zelf in Europa hebt verbleven*”. Verzoekster enige bezwaren hierop zouden van sociaal-economische aard zijn (CGVS-gehoorverslag p. 5).

- 6.2.5. Verzoekster weerlegt hoe dan ook de essentie van de bestreden beslissing niet met name dat de feiten van louter gemeenrechtelijke aard zijn, noch toont ze een nexus aan met het vluchtelingenverdrag.
7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

8. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
 - 8.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus zodat ze evenmin aannemelijk maakt dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet wegens deze aangehaalde elementen. Verzoekster toont evenmin aan dat de situatie in Haïti een gewapend conflict heerst in volkenrechtelijke zin. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
 - 8.2. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
9. Verzoekster vraagt de vernietiging van de bestreden beslissing maar duidt niet aan welke elementen ontbreken of welke feiten niet onderzocht werden zodat de Raad niet tot een conclusie kan komen.
10. Er worden geen gegronde redenen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 februari 2009 door:

Mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY.

K. DECLERCK.